

[Arbejds- og Socialministeren.]

ind for, og at det vel ogsaa godt kunde blive Skik og Brug, at Arbejds- og Socialministeren hvert Aar ved Rigsdagssamlingens Begyndelse i Oktober gav en ret nøje Oversigt over Virkningerne af Loven i det Aar, som er gaaet. Det er den Slags Ting, det var bedre for Offentligheden at faa oplyst paa den Maade fremfor den anden Vej, man ellers kan bruge: at tilkalde Ministeren til Finansudvalget.

Med Hensyn til de Bestemmelser, som har været kritiseret fra anden Side, vil jeg sige, at jeg er ikke Dogmatiker i den Forstand. Jeg har stillet Lovforslaget op saaledes, som jeg nu mener, det bør stilles op for at blive en god Beskæftigelseslov, men der er intet til Hinder for, at man gennem Udvalgsbehandling rent sagligt kan drøfte disse Enkeltheder, og den Maade, hvorpaa Forhandlingerne hidtil er foregaaet, berettiger mig til at tro, at vi kan vente et Resultat paa dette Omraade.

Til det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp vil jeg kun sige, at der kan udmærket tænkes Tilfælde, hvor det kunde være nyttigt for Beskæftigelsen, for Produktionen, at give Tilskud til private, og det er derfor, man har ønsket denne Bestemmelse sat ind i Loven. Der kunde, som det er sket i Bemærkningerne til Lovforslaget, nævnes en Række enkelte Tilfælde; dem kan vi drøfte nærmere i det Udvalg, som formentlig bliver nedsat.

Den kommunistiske Ordfører rejste Spørgsmaalet om, paa hvilke Omraader, bortset fra det rent landbrugsmæssige, der ikke findes faste Lønftaler. Jeg kan saamænd ikke lige i Øjeblikket paa staaende Fod remse op, hvor det er, men jeg skal undersøge det og give et nærmere Svar. Jeg tror, man kan finde en Række Arbejdsomraader Landet over, som ikke er inde under disse faste Aftaler.

Det klogeste for en god Udgang af Drøftelserne af dette Forslag vil sikkert være, at vi fortsætter dem i et Udvalg.

Jeg takker Ordføreren for den velvillige Behandling, de har givet Lovforslaget.

Bundvad: Det ærede Medlem Hr. Juul gjorde nogle Bemærkninger om det personlige Ansvar, vi alle har, og om, at Lovforslaget ikke maatte blive en Sovepude for den enkelte. Straks jeg hørte det og de efterfølgende Ord, fik jeg en Følelse af, at det var et skjult Angreb paa de arbejdsløse, men efterhaanden som Talen skred frem, og den mere og mere mandede ud i, at det nu maatte være det private Initiativ, som

tog sig af Beskæftigelsesspørgsmaalet, forstod jeg, at Ordene om Sovepude var henvendt til Arbejdsgiverne, og saa kan jeg for saa vidt give min Tilslutning dertil. Arbejdsgiverne raader i Virkeligheden meget ofte over Arbejdsmuligheder, som ikke udnyttes fuldt ud. Enhver nogenlunde stor Arbejdsplads har Reserver, som kan sættes ind i vanskelige Tider, og det er at haabe, at Arbejdsgiverne forstaar deres sociale Ansvar og ikke bare skyder Arbejdskraften fra sig ved først givne Lejlighed med den Motivering, at den jo kan blive henvist til offentlige Arbejder. Det gælder om at faa Arbejdskraften knyttet til Arbejdspladsen saa stærkt som muligt, og paa dette Felt kan Arbejdsgiverne i høj Grad gøre en Indsats.

Det ærede Medlem Hr. Juul gjorde endvidere en Bemærkning om Landbrüggets Arbejdskraft. Der er ikke her Tid til at komme ind paa en lang Diskussion om dette Spørgsmaal, men jeg vil tillade mig at henvise det ærede Medlem Hr. Juul til, at den højtærede Arbejds- og Socialminister til Udvalget om Arbejdsløshedsunderstøttelsen fremskaffede en Statistik, der viste, at de offentlige Arbejdsanvisningskontorer har set sig i Stand til at anvise Arbejdskraft til 98 pCt. af det ønskede. Saa længe de Tal staa ved Magt — og de er jo fremskaffet af den højtærede Arbejds- og Socialminister —, maa jeg paa ud fra, at der er mere Propaganda i de Oplysninger om Mangel paa Arbejdskraft end godt er.

Juul: Hvis ikke det fremgik tydeligt af min Bemærkning før, skal jeg til det ærede Medlem Hr. Bundvad sige, at med Bemærkningen om Sovepuden var ikke blot tænkt paa Arbejdsgiverne, men lige saa fuldt paa Arbejderne. Det er nemlig saadan, at jo mere det offentlige kommer i Gang med at optræde som Arbejdsgiver, i des stærkere Grad er Arbejderne tilbøjelige til at se hen til det offentlige som den ansvarshavende med Hensyn til at sætte Arbejde i Gang, og det mener jeg er en daarlig Form. Den enkelte, hvad enten han er Arbejder eller er Arbejdsgiver, maa ude i det normale Erhvervsliv søge de Arbejdsmuligheder, der foreligger, ellers bliver de ikke fundet frem. Det offentlige vil blive en daarlig Stedfortræder for den enkelte paa det Omraade.

Naar det ærede Medlem Hr. Bundvad hævder, at Talen om Mangel paa Arbejdskraft i Landbrugserhvervet kun har propagandamæssige Formaal, er det fuldkommen urigtigt. Hvis det ærede Medlem ikke mener, det forholder sig, som jeg har sagt,